

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie ze skargi D. B.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu w sprawie o sygn. II AKa
37/21,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 21 września 2022 r.,

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Dnia 16 maja 2022 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) D. B.,
reprezentowany przez obrońcę adw. B. O., za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego
we Wrocławiu, wniósł do Sądu Najwyższego skargę na przewlekłość postępowania
toczącego się przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu pod sygn. II AKa 37/21.
Skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem
Apelacyjnym we Wrocławiu pod sygn. II AKa 37/21 nastąpiła przewlekłość
postępowania;

2. zobowiązanie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu do wyznaczenia
terminu rozprawy głównej w sprawie zawisłej przed Sądem Apelacyjnym

we Wrocławiu pod sygn. II AKa 37/21 i o do rozpoznania sprawy w terminie jednego miesiąca od dnia rozpoznania skargi;

3. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Skarżącego kwoty 5 000 zł;

4. zasądzeni od Skarbu Państwa na rzecz Skarżącego kosztów związanych z ustanowieniem fachowego obrońcy w postaci adwokata według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że apelacją z 4 stycznia 2021 r. obrońca z wyboru oskarżonego D. B. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu, wydany 20 listopada 2020 r. w sprawie o sygn. III K 274/19. Apelacje od wyroku wnieśli także sam oskarżony oraz jego obrońca z urzędu. Po wniesieniu apelacji Sąd Okręgowy we Wrocławiu przekazał akta sprawy do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, gdzie 27 stycznia 2021 r., zarejestrowano ją pod sygn. II AKa 37/21. Jak wskazuje skarżący pomimo upływu 1 roku i 3 miesięcy Sąd Apelacyjny we Wrocławiu nie wyznaczył terminu rozprawy apelacyjnej. Jednocześnie skarżący podkreślił, że w jego ocenie wskazany okres uznać należy za wystarczający dla Sądu Apelacyjnego dla rozpoznania sprawy, w której występuje 1 oskarżony, akta sprawy liczą kilkanaście tomów, przesłuchano kilkanaście osób, zaś sprawa nie ma charakteru bardzo skompilowanej sprawy gospodarczej lub sprawy, w której zachodzi konieczność analizy obszernych i skomplikowanych opinii biegłych. Jednocześnie skarżący podkreślił, że w jego ocenie kwota 5 000 zł, która powinna zostać zasądzona na jego rzecz, znajduje uzasadnienie w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W odpowiedzi na skargę Prezes Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, pismem z 31 maja 2022 r., wniósł o jej oddalenie w całości. Prezes Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu potwierdził, że 27 stycznia 2021 r. przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu zawisła sprawa o sygn. II AKa 37/21, na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego D. B. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 20 listopada 2020 r. sygn. III K 274/19. Następnie Prezes Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wskazał, że postępowanie odwoławcze w sprawie nie zostało zakończone, gdyż podczas analizy akt sprawy stwierdzono, że wyrok Sądu I instancji zapadł w sytuacji, gdy w odniesieniu do przestępstw zarzuconych

oskarżonemu D. B., możliwe jest zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k., ponieważ postępowanie karne Sądu Okręgowego we Wrocławiu, zakończone wydaniem nieprawomocnego wyroku skazującego, przeprowadzono pomimo tego, że władze Królestwa Danii nie rozpatrzyły wniosku o wydanie oskarżonego D. B. na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania dotyczącego tych właśnie zarzutów.

W tej sytuacji, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uznał, że możliwe jest wystąpienie do Królestwa Danii o wyrażenie zgody na rozszerzenie Europejskiego Nakazu Aresztowania wobec D. B. o przestępstwa objęte nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 20 listopada 2020 r., sygn. III K 274/19, którego dotyczy obecne postępowanie odwoławcze Sadu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 37/21.

Jak ustalono bowiem, w dniu 10 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał Europejski Nakaz Aresztowania w sprawie sygn. III Kop [...] i wdrożył procedurę ekstradycyjną, zwracając się o jej realizację do Królestwa Danii. D. B. został zatrzymany 4 grudnia 2018 r. i władze duńskie zarządziły jego ekstradycję.

Dokumentacja związana z postępowaniem dotyczącym rozpoznania ENA przez władze duńskie pozwala na wnioskowanie, iż nie doszło do wydania D. B. w zakresie określonym postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu.

W protokole przekazania oskarżonego D. B. przez władze Królestwa Danii władzom polskim z 9 kwietnia 2019 r. odnotowano co prawda, iż D. B. został przekazany na podstawie ENA wydanego przez Sąd Okręgowy w Radomiu postanowieniem z 25 maja 2016 r. w sprawie o sygn. II Kop [...] oraz Sąd Okręgowy w Poznaniu sygn. III Kop [...], jednakże takiemu ustaleniu przeczy dalsza korespondencja.

W dniu 20 maja 2019 r. do Sądu Okręgowego w Radomiu wpłynęło bowiem pismo Prokuratora Generalnego w Kopenhadze informujące, że Prokurator Generalny nie prowadził postępowania w zakresie wniosku o ekstradycję na podstawie ENA wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie

III Kop [...], a zatem co do zarzutów postawionych oskarżonemu D. B. o przestępstwa objęte nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 20 listopada 2020 r. sygn. III K 274/19, którego dotyczy obecne postępowanie odwoławcze Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 37/21.

Jednocześnie strona duńska zwróciła się z prośbą o udzielenie informacji czy władze polskie potwierdzają wniosek o przeprowadzenie postępowania również w tym zakresie. W dniu 6 czerwca 2019 r. pismo to zostało przekazane do Sądu Okręgowego w Poznaniu do sprawy III Kop [...].

W dniu 16 października 2019 r. już bezpośrednio do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło pismo Prokuratora Generalnego w Kopenhadze, w którym wskazano, iż D. B. został wydany wyłącznie celem wykonania wyroku na podstawie ENA wydanego przez Sąd Okręgowy w Radomiu postanowieniem z 25 maja 2016 r. w sprawie o sygn. II Kop [...], zwracając ponownie uwagę, że nie został rozpatrzony wniosek o ekstradycję D. B. dla celów postępowania karnego w związku z ENA wydanym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. III Kop [...].

Jak wskazał Prezes Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, realizując potrzebę usunięcia negatywnej przesłanki procesowej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k., zostały w tym zakresie wykonane następujące czynności:

1. pismem z 19 kwietnia 2021 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zwrócił się do Sądu Okręgowego w Poznaniu, Wydział III Karny o rozważenie możliwości rozszerzenia Europejskiego Nakazu Aresztowania wydanego wobec oskarżonego D. B. o przestępstwa objęte nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 20 listopada 2020 r. sygn. III K 274/19, którego dotyczy obecne postępowanie odwoławcze Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 37/21;

2. wobec nieskuteczności dotychczasowych działań, postanowieniem z 4 października 2021 r., sygn. II AKa 37/21, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, na mocy art. 607a k.p.k. w zw. z art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k., zwrócił się do Sądu

Okręgowego w Radomiu o rozważenie możliwości rozszerzenia Europejskiego Nakazu Aresztowania wobec D. B. o przestępstwa objęte nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 20 listopada 2020 r., sygn. III K 274/19, którego dotyczy obecne postępowanie odwoławcze Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 37/21;

3. wobec stanowiska strony duńskiej, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wystąpił 28 grudnia 2021 r. (III Kop [...]) o rozszerzenie Europejskiego Nakazu Aresztowania wobec D. B. o przestępstwa objęte nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 20 listopada 2020 r., sygn. III K 274/19, którego dotyczy obecne postępowanie odwoławcze Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 37/21. Wystąpienie o rozszerzenie ENA nastąpiło, od strony technicznej, przez wydanie Europejskiego Nakazu Aresztowania co do wymienionych wyżej przestępstw.

Do chwili obecnej, władze Królestwa Danii nie odniosły się do wniosków o rozszerzenie Europejskiego Nakazu Aresztowania wobec D. B. o przestępstwa objęte nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 20 listopada 2020 r., sygn. III K 274/19, którego dotyczy obecne postępowanie odwoławcze Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 37/21.

W opinii Prezesa Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, do chwili zajęcia stanowiska przez stronę duńską, podjęcie dalszych czynności procesowych, w tym w kierunku zastosowania art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k., wiązałoby się z potrzebą ponownego przeprowadzenia procesu przed sądem pierwszej instancji, gdyż obecnie nie byłoby możliwe powoływanie się przez oskarżonego D. B. na zasadę z art. 607e § 1 k.p.k., gdyż zachodzi wyłączenie z art. 607e § 3 pkt 2 k.p.k.

Niezależnie od wymienionych wyżej czynności, zmierzających do wyeliminowania negatywnej przesłanki procesowej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k., Prezes Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wskazał, że od momentu przekazania od sprawy 27 stycznia 2021 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wykonał szereg

niezbędnych czynności procesowych, które wykluczają uznanie, aby nastąpiło naruszenie prawa strony, czyli oskarżonego D. B. do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu odwoławczym Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu o sygn. II AKa 37/21, t.j.:

1. zarządzeniem z 4 lutego 2021 r., sygn. II AKa 37/21, na podstawie art. 217c § 2 k.k.w., wyrażono zgodę, wówczas tymczasowo aresztowanemu, oskarżonemu D. B. na korzystanie z aparatu telefonicznego stacjonarnego do adw. P. S., matki B. B., konkubiny M. M. i P. S. ;

2. postanowieniem z 12 lutego 2021 r., sygn. II AKa 37/21, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, na mocy art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k. i art. 264 § 2 k.p.k., przedłużył stosowanie wobec oskarżonego D. B. tymczasowego aresztowania do dnia 18 maja 2021 r. godz. 24.00;

3. postanowieniem z 1 marca 2021 r., sygn. II AKa 37/21, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, rozpoznał zażalenia wniesione w imieniu oskarżonego i na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uchylił wobec oskarżonego D. B. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania zastosowany postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 20 listopada 2020 r., sygn. III K 274/19, przedłużony następnie postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 12 lutego 2021 r., sygn. II AKa 37/21;

4. postanowieniem z 29 kwietnia 2021 r., sygn. II AKa 37/21, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu rozpoznał wniosek obrońcy oskarżonego i na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 4 k.p.k., odmówił wyłączenia od rozpoznania sprawy sędziego Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wyznaczonego do rozpoznania sprawy w Systemie Losowego Przydziału Spraw;

5. 5 maja 2021 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu powiadomił oskarżonego i jego obrońcę o nieuwzględnieniu wniosku o wyznaczenie rozprawy odwoławczej wobec wystąpienia do Sądu Okręgowego w Poznaniu, Wydział III Karny o rozważenie możliwości rozszerzenia Europejskiego Nakazu Aresztowania wydanego wobec oskarżonego D. B. we Wrocławiu z 20 listopada 2020 r., sygn. III

K 274/19, którego dotyczy obecne postępowanie odwoławcze Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 37/21;

6. zarządzeniem z 27 maja 2021 r., sygn. II AKa 37/2.1, Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.k. oraz art. 42 § 4 k.p.k., odmówił przyjęcia zażalenia obrońcy z wyboru oskarżonego z 18 maja 2021 r. na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 29 kwietnia 2021 r. sygn. II AKa 37/21 o odmowie wyłączenia sędziego sprawozdawcy od rozpoznania sprawy o sygn. II AKa 37/21 w postępowaniu odwoławczym, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy;

7. zarządzeniem z 7 lipca 2021 r., sygn. II AKa 37/21, upoważniony sędzia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, na podstawie art. 93 § 2 k.p.k., art. 126 § 1 k.p.k., art. 426 k.p.k., 429 k.p.k. oraz § 306 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2019 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. 2019, poz. 1141) uznał za bezskuteczny wniosek obrońcy oskarżonego D. B. o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 27 maja 2021 r. o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 18 maja 2021r. o nieuwzględnieniu wniosku o wyłączenie sędziego, jak również zarządził pozostawienie w aktach pisma obrońcy oskarżonego z 22 czerwca 2021 r. zatytułowanego: *„Zażalenie na zarządzenie z dnia 27 maja 2021 r. o odmowie przyjęcia zażalenia”*;

8. 16 grudnia 2021 r., w odpowiedzi na pismo z 15 grudnia 2021 r., Sąd Okręgowy we Wrocławiu udzielił dodatkowych informacji żądanych przez Directora of Public Prosecution, Fredderiksholms Kanal 16, DK-1220 COPENHAGEN, Dania/DENMARK o podstawach nieprawomocnego skazania oskarżonego D. B.;

9. 1 lutego 2022 r., w odpowiedzi na pismo z 25 stycznia 2022 r., Sąd Okręgowy we Wrocławiu udzielił dodatkowych informacji żądanych przez Directora of Public Prosecution, Fredderiksholms Kanal 16, DK-1220 COPENHAGEN, Dania/DENMARK, że oskarżony D. B. zarówno osobiście, jak i za

pośrednictwem swojego obrońcy, kwestionował możliwość prowadzenia postępowania przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu w sprawie III K 274/19, jak i obecnego postępowania odwoławczego przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu o sygn. II AKa 37/21. W chwili wystąpienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z wnioskiem o rozszerzenie ENA oskarżony za pośrednictwem swojego obrońcy konsekwentnie oświadcza, że na tym etapie postępowania nie jest możliwe uzyskanie takiej zgody od Państwa wykonania ENA i na to się nie godzi. Nawiązując równocześnie do wcześniejszych pism strony duńskiej przedstawiono kserokopię protokołu przekazania ściganego D. B. z 9 kwietnia 2019 r., który to protokół - jak się wydaje - spowodował błąd Sądu Okręgowego we Wrocławiu. Z protokołu tego bowiem interpretowano w trakcie postępowania III K 274/19 Sądu Okręgowego we Wrocławiu, że D. B. został wydany stronie Polskiej co do obu ENA zarówno Sądu Okręgowego w Poznaniu, w sprawie III Kop [...], jak i Sądu Okręgowego w Radomiu, w sprawie III Kop [...];

10. 21 lutego 2022 r. w odpowiedzi na pismo z 16 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu udzielił dodatkowych informacji żądanych przez Directora of Public Prosecution, Frederiksholms Kanal 16, DK-1220 COPENHAGEN, Dania/DENMARK, w tym przekazanych w piśmie Prezesa Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 21 lutego 2022 r., a mianowicie, że:

1. w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu żaden z sędziów nie został przeniesiony w stan spoczynku, ani też w inne miejsce służbowe na mocy powołanych w pytaniu przepisów;

2. w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu skład rozpoznający sprawę II AKa 37/21 został wylosowany przez System Losowego Przydziału Spraw, a sędziowie zostali powołani na swoje stanowiska: SSA A. R. 10 czerwca 2019 r., SSA P. K. 15 marca 2017 r. i SSA R. Z. 20 lutego 2019r.;

3. sprawa nie może być rozpoznawana jednoosobowo przez asesora sądowego, przy czym w obecnym stanie prawnym powołanie na to stanowisko następuje przez Prezydenta RP, a nie Ministra Sprawiedliwości;

4. w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu nie były wszczynane i prowadzone postępowania dyscyplinarne wobec sędziów orzekających w sprawie;

5. w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu obecny Prezes został powołany przez Ministra Sprawiedliwości 21 marca 2019 r. Przez okres sześciu miesięcy stanowisko to nie było obsadzone, po uprzedniej rezygnacji z funkcji poprzedniego Prezesa Sądu, który z kolei został powołany na stanowisko 19 grudnia 2017 r. po odwołaniu ówczesnego Prezesa Sądu przez Ministra Sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm.; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania) nie określa wprost granic temporalnych w ramach których powinno dojść do rozpoznania sprawy, a tym samym nie wskazuje bezpośrednio czasu, po upływie którego następuje przewlekłość postępowania. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych. W świetle art. 2 ust. 2 ustawy ocenie w szczególności podlega terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie.

W judykaturze powszechny jest pogląd, że naruszeniem prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki jest wielomiesięczna bezczynność sądu polegająca na niewyznaczaniu rozprawy. Za okres

uzasadniający stwierdzenie przewlekłości postępowania uznawana jest przy tym bezczynność sądu drugiej instancji polegająca na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej, trwająca co najmniej 12 miesięcy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; z 21 marca 2006 r., III SPP 13/06 oraz 18 maja 2016 r., III SPP 53/16), jakkolwiek przekroczenie wskazanego terminu nie może skutkować automatyzmem w stwierdzaniu przewlekłości postępowania. Oceniając, czy doszło do przewlekłości postępowania sąd kieruje się bowiem kryteriami określonymi w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, zaś przekroczenie okresu dwunastu miesięcy jest jedną z okoliczności, które sąd uwzględnia oceniając czas trwania postępowania.

Okoliczności wskazane w ustawie o skardze na przewlekłość postępowania korespondują z przesłankami sformułowanymi przez Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej: ETPCz) w jego orzecznictwie. Zgodnie z nimi, oceniając czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, sąd obowiązany jest wziąć pod uwagę szczególne warunki sprawy, w szczególności stopień złożoności sprawy, zachowanie stron i organów prowadzących sprawę oraz znaczenie materii objętej skargą (wyroki ETPCz: z 21 września 2000 r., skarga nr 33082/96, w sprawie Wojnowicz przeciwko Polsce; z 4 kwietnia 2000 r., skarga nr 38670/97, w sprawie Dewicka przeciwko Polsce; z 26 października 2000 r., skarga nr 25693/94, w sprawie Sobczyk przeciwko Polsce; z 26 lipca 2001 r., skarga nr 29691/96, w sprawie Jedamski przeciwko Polsce; z 14 stycznia 2003 r., skarga nr 39505/98, w sprawie W.M. przeciwko Polsce, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19).

Zważyć ponadto należy, że interpretując ustawę o skardze na przewlekłość postępowania poprzez pryzmat przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, stanowiących jej podstawową perspektywę interpretacyjną (art. 1 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość; zob. również postanowienie Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18), przyjąć należy, że zasadniczym celem skargi na przewlekłość postępowania jest zapewnienie ochrony uczestnikom postępowania sądowego przed ekscesywnymi opóźnieniami proceduralnymi.

Na gruncie rozpatrywanej sprawy nie ma wątpliwości, że dotychczasowy czas trwania postępowania przed Sądem Apelacyjnym przekroczył wskazany wyżej okres dwunastu miesięcy. Powyższe jednak nie może automatycznie prowadzić do konieczności uznania, iż w skarżonym postępowaniu doszło do przewlekłości, konieczne jest bowiem uwzględnienie całokształtu okoliczności sprawy oraz powodów, których konsekwencją jest jej późniejsze rozpoznanie.

Na uwzględnienie zasługują przede wszystkim podjęte przez Sąd Apelacyjny czynności zmierzające do usunięcia negatywnej przesłanki procesowej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k. W tym kontekście odnotować należy, że pierwsze czynności podjęte zostały przez Sąd Apelacyjny w niespełna trzy miesiące od nadania sprawie sygnatury II AKa 37/21. Jednocześnie podkreślić należy, że do chwili wniesienia skargi na przewlekłość postępowania, władze Królestwa Danii nie odniosły się do wniosków o rozszerzenie Europejskiego Nakazu Aresztowania wobec D. B.. Konsekwentnie przedłużenie postępowania z uwagi na powyższe nie może być uznane za ekscesywne opóźnienie proceduralne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

Zważyć również należy na pozostałe czynności podejmowane przez Sąd Apelacyjny, w tym na skutek wniosków obrońcy oskarżonego. Jak podkreślił Europejski Trybunał Praw Człowieka nie ma przeszkód, aby za przyczynienie się skarżącego do przedłużenia postępowania uznać zgodne z prawem wykorzystywanie przez niego przysługujących mu uprawnień procesowych (wyrok ETPCz z 3 października 2006 r. w sprawie Rybczyński przeciwko Polsce, nr skargi 3501/02).

Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, że w skarżonym postępowaniu nie miała miejsca beczynność spowodowana nieporadnym działaniem organu procesowego. Czynności Sądu Apelacyjnego podejmowane były bez nadmiernego przekraczania terminów niezbędnych dla prawidłowego ukształtowania toku postępowania.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy uznał, że na gruncie skarżonej sprawy nie doszło do przewlekłości postępowania Sądu Apelacyjnego, w związku z czym oddalił skargę na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

[as]

